

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **Mirko Möllen**, advokát
sídlem Barthstrasse 16, Mnichov, Spolková republika Německo,
insolvenční správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft
sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková Republika Německo,

zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem
sídlem Šaldova 34/466, Praha 8

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 8. 2015, čj. 27653/15/5100-41458-710158

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal prohlášení nicotnosti, *in eventum* zrušení žalovaného ze dne 31. 8. 2015, čj. 27653/15/5100-41458-710158 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo změněno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále též „**správce daně**“) ze dne 7. 1. 2015, čj. 261092/14/4000-50715-107911, o zřízení zástavního práva k nemovitým věcem (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“ nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

„Rozhodnutí o zřízení zástavního práva“) podle § 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) s použitím § 1309 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil Prvostupňové rozhodnutí toliko doplněním odkazu na § 168 odst. 6 daňového řádu do jeho výroku, v ostatním ponechal Prvostupňové rozhodnutí beze změny.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno k zajištění nedoplatku obchodní společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, Germeringer Strasse 1, 821 52 Krailling, Spolková republika Německo, podnikající na území České republiky prostřednictvím své organizační složky VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, Pražská 636, 252 41 Dolní Břežany, DIČ: CZ27093948, ve výši 27 989 000 Kč.
3. Žalovaný s odkazem na § 168 odst. 6 daňového řádu a § 170 daňového řádu, konstatoval, že v tomto konkrétním případě jsou předmětem zástavního práva nemovité věci (§ 1310 odst. 1 ve spojení s § 489 a § 498 odst. 1 občanského zákoníku) a skutečností požadovanou zákonem ke vzniku zástavního práva je doručení rozhodnutí o zřízení zástavního práva příslušnému katastrálnímu úřadu (§ 170 odst. 4 daňového řádu).
4. Žalovaný rekapituloval průběh řízení a uzavřel, že k žádnému porušení ustanovení upravujících zajištění daně formou zástavního práva k zajištění částky stanovené zajišťovacím příkazem ze strany správce daně nedošlo, když ze spisového materiálu vyplývá, že všechny podmínky pro vznik tohoto typu zástavního práva byly v posuzovaném případě splněny. Jistota požadovaná v zajišťovacím příkaze nebyla podle žalovaného ke dni vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva uhrazena, daňový subjekt byl současně vlastníkem nemovitých věcí specifikovaných v Prvostupňovém rozhodnutí, které bylo v souladu s § 170 odst. 4 daňového řádu řádně doručeno katastrálnímu úřadu dne 7. 1. 2015. Správce daně tak podle žalovaného postupoval zcela v souladu se zákonem.
5. Žalovaný doplnil, že po prostudování spisového materiálu správce daně zjistil, že při vydání Prvostupňového rozhodnutí správce daně postupoval podle § 168 odst. 6 daňového řádu, avšak tento neuvedl v jeho výroku. V zájmu právní jistoty proto žalovaný tyto nesprávnosti, které však podle jeho přesvědčení nezpůsobovaly nezákonnost rozhodnutí, odstranil a změnil výrok Prvostupňového rozhodnutí.
6. K námitce, že správce daně vždy jednal s odštěpným závodem, jakoby se jednalo o samostatného nositele práv, žalovaný uvedl, že správce daně za daňový subjekt vždy považoval zahraniční právnickou osobu, čemuž odpovídá i označení daňového subjektu v Prvostupňovém rozhodnutí. Správce daně podle žalovaného jednal se zahraniční právnickou osobou jako daňovým subjektem prostřednictvím jejího zmocněnce.
7. Žalovaný dále uvedl, že námitkou nicotnosti se zabýval v rámci samostatného řízení, přičemž ve vyrozumění o odložení podnětu na prohlášení nicotnosti rozhodnutí písemností čj. 21795/15/5100-41452-711717, konstatoval, že Prvostupňové rozhodnutí nesplňuje podmínky nicotnosti dle daňového řádu. Doplnil, že zahraniční právnická osoba má několik možností, jakým způsobem podnikat na území České republiky. Jednou z těchto možností je podnikání prostřednictvím organizační složky (odštěpného závodu),

kteřou si na území České republiky zřídí. Podniká-li pak zahraniční právnická osoba na území České republiky prostřednictvím své organizační složky, jejímž je zřizovatelem, je třeba mít podle žalovaného na zřeteli, že daňovým subjektem je vždy tato zahraniční právnická osoba – zřizovatel, neboť jen tato má právní osobnost a může tak být subjektem práv a povinností v daňovém řízení; organizační složka zahraniční právnické osoby nemá právní osobnost a tuto nezískává ani zápisem do obchodního rejstříku, tímto zápisem pouze dochází ke konstituování samostatné organizační složky zahraniční právnické osoby – zřizovatele, nikoli nového subjektu práva, tj. nemůže být ani subjektem práv a povinností v daňovém řízení, tj. není daňovým subjektem podle ust. § 20 daňového řádu. Z uvedeného je tedy podle žalovaného zřejmé, že coby příjemce rozhodnutí v daňovém řízení musí být označena právě zahraniční právnická osoba – zřizovatel, která je daňovým subjektem s tím, že pro úplnou precizaci je pak možné dále uvést i její organizační složku, prostřednictvím které na území České republiky podnikatelskou činnost vykonává.

8. Žalovaný doplnil, že v Prvostupňovém rozhodnutí je jako příjemce tohoto rozhodnutí správně uvedena zahraniční právnická osoba (společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft), která má právní osobnost (právní subjektivitu), včetně označení její organizační složky, jejímž prostřednictvím na území České republiky vykonává podnikatelskou činnost (VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka). Je tedy podle žalovaného zřejmé, že příjemce předmětného rozhodnutí o zřízení zástavního práva byl v tomto případě přesně a jednoznačně označen, přičemž se nepochybně jedná o subjekt mající právní osobnost (právní subjektivitu), tj. uvedené rozhodnutí nebylo vydáno vůči neexistujícímu subjektu.
9. K námitkám poukazujícím na nedostatky v registraci žalovaný uvedl, že z rozhodnutí o registraci ze dne 9. 3. 2012, čj. 3094/12/013320108387 (dále jen „**Rozhodnutí o registraci**“), z výpisů z obchodního a živnostenského rejstříku a z údajů registru plátců daně z přidané hodnoty je jasné patrné, že přidělené DIČ: CZ27093948 se týká daňového subjektu, tedy zahraniční právnické osoby VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Strasse 1, 821 52 Krailling, Spolková republika Německo, podnikající na území České republiky prostřednictvím své organizační složky. Správce daně tak podle žalovaného označuje a eviduje jako daňový subjekt zahraniční právnickou osobu. Podle žalovaného je logické, že registrace k daním zůstala po přeregistraci zachována k původnímu dni jejich účinnosti, neboť došlo pouze ke změně správce daně, nikoliv registrací jako takových. Pokud jde o nesprávné uvedení sídla zahraniční právnické osoby v rozhodnutí o registraci, jedná se dle žalovaného ze strany správce daně o pouhou nepřesnost nemající za následek nezákonnost ani nicotnost Prvostupňového rozhodnutí. K námitce, že odštěpný závod nemůže být v případě daně z přidané hodnoty plátcovou pokladnou, žalovaný konstatoval, že jak je patrné z rozhodnutí o registraci, za daňový subjekt považoval správce daně vždy zahraniční právnickou osobu.
10. Nedůvodnou shledal žalovaný i námitku vztahující se k vlastnictví nemovitých věcí s tím, že daňovým subjektem je zahraniční právnická osoba a tudíž je v souladu se zákonem, je-li zřízeno zástavní právo k nemovitým věcem ve vlastnictví této zahraniční právnické osoby (ačkoliv je v katastru nemovitostí nesprávně uveden jako vlastník odštěpný závod). Žalovaný doplnil, že pro podávání návrhů na vklad práva do katastru nemovitostí má katastrální úřad standardizovaný formulář, který obsahuje pevně daná pole. Rozsah místa pro název právnické osoby je v daném formuláři natolik omezující, že správce daně neměl možnost uvést zde celé označení daňového subjektu tak, jak jej uvádí ve svých

rozhodnutích. Přistoupil tak podle žalovaného k označení názvem zahraniční právnické osoby (z čehož je dle žalovaného zřejmé, koho považuje za daňový subjekt) a sídlem organizační složky (což odpovídá zápisu v katastru nemovitostí). Tato nesprávnost v označení je však podle žalovaného v projednávané věci zcela irelevantní, neboť šlo o návrh vůči katastrálnímu úřadu, nikoliv o rozhodnutí určené daňovému subjektu.

11. K námitce věcné a místní nepřislušnosti správce daně žalovaný uvedl, že tato není důvodná, když podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „**zákon o Finanční správě**“), je vybraným subjektem příslušným ke Specializovanému finančnímu úřadu právnická osoba založená za účelem podnikání, která dosáhla obratu více než 2 000 000 000 Kč, přičemž není rozhodující, zda se jedná o zahraniční či tuzemskou právnickou osobu; rozhodujícím kritériem je podle žalovaného pouze dosažení zákonem stanovené výše obratu. Žalovaný doplnil, že daňový subjekt dosáhl této výše ve zdaňovacím období roku 2010. Rozhodnutím o změně místní příslušnosti ze dne 19. 1. 2012 se stal podle žalovaného od 21. 2. 2012 místně příslušným správcem daně Specializovaný finanční úřad. Místní nepřislušnost pak podle žalovaného nemůže být namítána, a to s ohledem na § 11 odst. 5 zákona o Finanční správě.
12. K namítané nezákonnosti z důvodu pravděpodobného podepsání tohoto rozhodnutí neoprávněnou osobou žalovaný uvedl, že ani této námitce nelze přisvědčit, když Mgr. R. S., vedoucí oddělení správy daňových pohledávek, byla k podpisu tohoto rozhodnutí oprávněna na základě čl. 24 odst. 1 písm. f) Podpisového řádu Finanční správy České republiky, účinného ke dni 1. 1. 2015, a čl. 22 odst. 5 písm. f) Podpisového řádu Specializovaného úřadu a jeho územních pracovišť, účinného ke dni vydání Prvostupňového rozhodnutí, dle kterého vedoucí oddělení správy daňových pohledávek v rámci své působnosti podepisuje rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Podepisování rozhodnutí o zřízení zástavního práva tedy podle žalovaného bylo zcela v kompetenci výše uvedeného pracovníka. Tato domnělá vada by pak dle žalovaného neměla případně za následek ani nicotnost rozhodnutí.

III. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě rekapituloval, že je insolvenčním správcem dlužníka – společnosti VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, která je zahraniční právnickou osobou podnikající na území České republiky prostřednictvím organizační složky – odštěpného závodu dle nového občanského zákoníku – VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, organizační složka, se sídlem Pražská 636, Dolní Břežany, v oblasti pohonných hmot. V podané žalobě posléze žalobce vznesl celkem 6 žalobních bodů.
14. V rámci **prvního okruhu žalobních bodů** žalobce namítal, že odštěpný závod nemůže být z důvodu nedostatku právní subjektivity nositelem práv a povinností, nemůže mu náležet například vlastnické právo a nemůže být účastníkem řízení (nedostatek procesní subjektivity). Tento závěr podle žalobce podporuje jím označená rozhodovací praxe Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu. Dle žalobce však žalovaný ve skutečnosti považuje za daňový subjekt odštěpný závod, o čemž mají svědčit žalobcem označená rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva včetně návrhů na vklad. Finanční orgány tak podle žalobce fakticky vždy jednaly a jednají s odštěpným závodem, jak podle žalobce plyne i z okolností souvisejících s registrací odštěpného závodu jako daňového subjektu. Jelikož řízení s odštěpným závodem není možné vést, jakékoli rozhodnutí vzešlé

z řízení je proto nicotné. Odštěpný závod dále nemůže podle žalobce vystupovat ani jako plátcova pokladna dlužníka – zahraniční osoby, s čímž počítají některé zákony. V této souvislosti musí správce daně komunikovat, doručovat a jednat výlučně se zahraniční právnickou osobou, k čemuž podle žalobce nedošlo.

15. Pod **druhým žalobním bodem** žalobce poukazoval na to, že v Rozhodnutí o zřízení zástavního práva není uvedeno, kdo je dlužníkem – zda zahraniční osoba či odštěpný závod. Žalovaný podle žalobce směšuje i pojmy jako daňový subjekt, daňový dlužník a vlastník předmětných nemovitostí, což činí rozhodnutí rozporné, nepřezkoumatelné a nezpůsobilé mít vůči příslušnému subjektu jakýchkoli právních účinků.
16. Žalobce dále namítl (**třetí žalobní bod**), že jelikož je nejasné, kdo je vlastníkem nemovitostí, nelze k nim do doby vyjasnění vlastnictví zřídit zástavní právo.
17. Pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalobce poukazoval na to, že nemohlo dojít k platnému vzniku zástavního práva, neboť toto vzniká doručením rozhodnutí, přičemž mělo být doručováno též zahraniční osobě, což se podle žalobce nestalo.
18. V rámci **pátého žalobního bodu** žalobce tvrdil, že správce daně nebyl věcně a místně příslušný k vydání Prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkázal na § 11 zákona o Finanční správě s tím, že dle jeho názoru je příslušným Finanční úřad pro hl. m. Prahu podle § 12 téhož zákona.
19. Konečně v rámci posledního **šestého žalobního bodu** žalobce namítl, že Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí bylo pravděpodobně podepsáno osobou neoprávněnou. V této souvislosti žalobce odkazoval na organizační řád a strukturu Finanční správy ČR. Rozhodnutí jsou tedy podle žalobce nezákonná či dokonce nicotná, případně došlo k porušení procesních předpisů, neboť žalovaný měl provádět v odvolacím řízení dokazování spočívající v doplnění důkazů o příslušný podpisový řád, s nímž však daňový subjekt neseznámil a tento není veřejně přístupný. Nadto se podle žalobce jednalo o nový důkaz, s nímž měl být daňový subjekt seznámen.

IV. Vyjádření žalovaného

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 20. 7. 2016 k námitkám vzneseným v rámci **prvního žalobního bodu** nesouhlasil s tvrzením žalobce, že finanční orgány vždy jednaly s odštěpným závodem. Z předloženého spisového materiálu je dle žalovaného naopak zřejmé, že příjemcem Napadeného rozhodnutí, jakož i Prvostupňového rozhodnutí, byla bezpochyby právě zahraniční právnická osoba. Žalovaný odkázal na svá vyjádření k postavení odštěpného závodu (z hlediska právní subjektivity) v Napadeném rozhodnutí a dále ve vyznění o odložení podnětu na prohlášení nicotnosti čj. 21795/15/5100-41452-711717. V předmětném případě nedošlo podle žalovaného k tomu, že by žalovaný za daňový subjekt považoval pouze odštěpný závod (organizační složku) a že by příjemcem rozhodnutí byl toliko odštěpný závod (organizační složka).
21. K námitce, že ve výroku rozhodnutí čj. 261007/14/4000-50715-107911 ze dne 7. 1. 2015, jakož i Prvostupňového rozhodnutí je uveden jako dlužník odštěpný závod žalovaný uvedl, že do výroku rozhodnutí je uváděn údaj o vlastníkově dle katastru nemovitostí. Nepřesný, resp. chybný, zápis žalobce v katastru nemovitostí nemůže být podle žalovaného přičítán k tíži finančním orgánům. Jako příjemce rozhodnutí byla podle žalovaného správně uvedena zahraniční právnická osoba.

22. K označení daňového subjektu v návrzích na vklad vlastnického práva k nemovitým věcem vedlo správce daně podle žalovaného to, že pro podávání návrhu na vklad práva do katastru nemovitostí má katastrální úřad standardizovaný formulář, který obsahuje pevně daná pole, která je třeba vyplnit, a není zde nikde např. uváděno DIČ. Rozsah místa pro název právnické osoby je v daném formuláři podle žalovaného natolik omezující, že správce daně neměl možnost uvést zde celé označení daňového subjektu tak, jak jej uvádí ve svých rozhodnutích. Přistoupil proto k označení názvem zahraniční právnické osoby (z čehož je dle žalovaného zřejmé, koho považuje za daňový subjekt) a sídlem organizační složky (což odpovídá zápisu v katastru nemovitostí). Žalovaný zdůraznil, že šlo o návrh vůči katastrálnímu úřadu, nikoliv o rozhodnutí určené žalobci.
23. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že finanční orgány formálně považovaly za daňový subjekt zahraniční právnickou osobu, avšak fakticky vždy jednaly s odštěpným závodem. K namítaným nedostatkům v registraci uvedl, že z Rozhodnutí o registraci, z výpisu z obchodního a živnostenského rejstříku a z údajů registru plátců daně z přidané hodnoty je jasné patrné, že přidělené DIČ: CZ27093948 se týká daňového subjektu, tedy zahraniční právnické osoby VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Strasse 1, 821 52 Krailling, Spolková republika Německo, podnikající na území ČR prostřednictvím své organizační složky. To, že registrace k daním zůstala po přeregistraci zachována k původnímu dni jejich účinnosti, je podle žalovaného zcela logické, neboť došlo pouze ke změně správce daně, nikoliv registraci jako takových. Pokud jde o nesprávné uvedení sídla daňového subjektu v rozhodnutí o registraci, pak se podle žalovaného jedná ze strany správce daně o pouhou nepřesnost nemající za následek nezákonnost ani nicotnost rozhodnutí. Žalovaný doplnil, že nepovažoval odštěpný závod ani za plátcovu pokladnu.
24. K námitkám vzneseným **v rámci druhého a třetího žalobního bodu** žalovaný poznamenal, že vlastníkem nemovitých věcí může být pouze subjekt se způsobilostí k právnímu jednání. Chybný zápis v katastru nemovitostí nicméně nemůže být podle žalovaného přičítán k tíži správce daně. Označení dlužníka v Rozhodnutí o zřízení zástavního práva není podle žalovaného neurčitě. V této souvislosti žalovaný zopakoval, že daňovým subjektem je vždy zahraniční právnická osoba, přičemž v rozhodnutích může být pro precizaci uvedena i její organizační složka. Otázka vlastnictví nemovitých věcí je podle žalovaného z pohledu správce daně zcela vyjasněna a tento nemá v této otázce žádné pochybnosti. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by směšoval pojmy daňový subjekt, daňový dlužník a vlastník nemovitých věcí s tím, že mu není ani zřejmé, z čeho tak žalobce soudí.
25. Ke **čtvrtému žalobnímu bodu**, v jehož rámci žalobce namítal, že Prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno vlastníkově věci žalovaný s odkazem na § 170 odst. 4 daňového řádu uvedl, že v daném případě bylo rozhodnutí zcela v souladu s tímto ustanovením doručeno katastrálnímu úřadu dne 7. 1. 2015. Rozhodnutí o zřízení zástavního práva pak bylo doručeno i daňovému subjektu (zahraniční právnické osobě), a to prostřednictvím jeho zmocněnce, jemuž svědčila plná moc uplatněná u správce daně k jeho zastupování. Zástavní právo tak podle žalovaného platně vzniklo.
26. K námitce nepřislušnosti správce daně (**pátý žalobní bod**) žalovaný poukázal na str. 5 Napadeného rozhodnutí s tím, že ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o Finanční správě je formulováno naprosto jednoznačně, když změna podmínek rozhodných pro určení místní příslušnosti je spojena s dosažením stanovené výše obrátu. Pokud zákonodárce výslovně neuvedl, že citované ustanovení dopadá i na zahraniční právnickou

osobu, nejedná se podle žalovaného o mezeru v právu, kterou je třeba analogicky doplnit. Předmětnou námitku pak žalovaný odmítl rovněž s poukazem na popsany smysl a účel úpravy příslušnosti tohoto správce daně.

27. K námitkám vzneseným v rámci **šestého žalobního bodu** týkajícím se podpisového oprávnění ve vztahu k Rozhodnutí o zřízení zástavního práva žalovaný odkázal na argumentaci obsaženou v Napadeném rozhodnutí. K námitce poukazující na porušení § 115 odst. 2 daňového řádu žalovaný podotknul, že odvolací orgán je povinen postupovat dle citovaného ustanovení pouze v případě, že doplňuje dokazování a v jeho rámci vyjdou najevo nové skutečnosti. Daňovému subjektu pak dává podle žalovaného tímto způsobem prostor k tomu, aby se dalšími důkazními prostředky pokusil zvrátit skutková zjištění, z nichž hodlá odvolací orgán vycházet, považuje-li je za nesprávná nebo neúplná. Tato situace ovšem podle žalovaného v posuzovaném případě nenastala, když podpisový řád je danou skutečností a daňový subjekt nemůže svým vyjádřením ani jiným důkazním prostředkem nijak zvrátit podpisová oprávnění v něm stanovená.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (souhlas žalovaného byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován). Soud nepřistoupil k provedení žalobcem navrhaných důkazů, neboť by jejich provedení na závěrech soudu nemohlo v posuzované věci ničeho změnit.
29. V logice uspořádání žalobních bodů zdejší soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce v rámci prvního žalobního bodu namítal možnou nicotnost rozhodnutí záležející ve vadném označení příjemce tohoto rozhodnutí, resp. v uložení povinnosti osobě, která k jejímu splnění nemůže být právně způsobilá.
30. Zdejší soud shrnuje, že žalobce v rámci **prvního žalobního bodu** namítal, že Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí jsou nicotná, neboť odštěpný závod nemůže být z důvodu nedostatku právní subjektivity nositelem práv a povinností, nemůže mu náležet vlastnické právo a nemůže být účastníkem řízení (nedostatek procesní subjektivity). Dle žalobce žalovaný ve skutečnosti považuje za daňový subjekt odštěpný závod, o čemž mají svědčit žalobcem označená rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva včetně návrhů na vklad. Finanční orgány tak podle žalobce fakticky vždy jednaly a jednají s odštěpným závodem, jak plyne i z okolností registrace odštěpného závodu jako daňového subjektu. Odštěpný závod pak podle žalobce dále nemůže vystupovat ani jako plátcova pokladna dlužníka – zahraniční osoby, s čímž počítají některé zákony.
31. Městský soud v Praze v této souvislosti především připomíná, že konkrétní důvody zakládající nicotnost rozhodnutí vydaného při správě daní jsou upraveny v § 105 daňového řádu. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení přitom platí, že „*nicotné je rozhodnutí, pokud*
a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný,
b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo
c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně“.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

32. Již z uvedeného je tedy zřejmé, že nicotnost rozhodnutí způsobují jen ty nezávažnější vady rozhodnutí (srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 - 96, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2007, čj. 5 Afs 75/2007 - 161).
33. Nejvyšší správní soud přitom v tomto směru ustáleně judikuje, že ani tehdy, je-li rozhodnutí zatíženo vadami spočívajícími v nesprávném označení příjemce rozhodnutí, nemusí takový nedostatek nutně vyústit v nicotnost tohoto rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 19. 3. 2015, čj. 4 As 218/2014 - 58), dle nichž i za předpokladu, že by příjemce rozhodnutí, tj. nositel daňových povinností, byl označen nesprávně, případně by byl jako příjemce rozhodnutí označen nesprávný subjekt, nemohla by tato skutečnost sama o sobě vést ve všech případech bez dalšího k nicotnosti daňového rozhodnutí. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 11. 2. 2016, čj. 9 Afs 289/2015 - 80, v jehož odůvodnění vyslovil, že *„vada rozhodnutí spočívající v nesprávném označení příjemce, případně nepřesném označení příjemce, který je určitelný, nicotnost rozhodnutí nezpůsobuje. Nejedná se totiž o vadu takového druhu a závažnosti, jako v případě absolutního omylu v osobě adresáta, kdy je povinnost ukládána někomu, komu povinnost uložit nelze“*.
34. Pokud jde o subjektivitu organizační jednotky (odštěpného závodu), zdejší soud především zdůrazňuje, že daňovým subjektem může být právnická osoba, přičemž za právnickou osobu nelze považovat její organizační složku (odštěpný závod).
35. V této souvislosti je třeba poukázat na § 502 občanského zákoníku, podle kterého je obchodním závodem organizovaný soubor jmění, který podnikatel vytvořil a který z jeho vůle slouží k provozování jeho činnosti. Má se za to, že závod tvoří vše, co zpravidla slouží k jeho provozu.
36. Dle § 503 občanského zákoníku pak platí, že pobočkou je část závodu, přičemž je-li pobočka zapsána do obchodního rejstříku, jedná se o odštěpný závod; to platí i o jiné organizační složce, pokud o ní jiný právní předpis stanoví, že se zapíše do obchodního rejstříku.
37. Platí tedy, že organizační složka je pouze určitou částí obchodního závodu podnikatele. Organizační složka obchodního závodu tak nemá právní osobnost. Odštěpným závodem je pak jen taková organizační složka, která je zapsána v obchodním rejstříku. Užívá-li se tedy pojmu „organizační složka“, lze jím rozumět vedle jiných druhů organizačních složek také odštěpný závod.
38. Městský soud v Praze dále doplňuje, že daňový řád přiznává v některých případech organizační složce zahraniční právnické osoby určitá procesní práva (srov. například § 21, § 24 odst. 3 a 6, § 45 odst. 1 daňového řádu). Tímto ji vyjímá z rámce osob bez právní subjektivity a procesní způsobilosti, kam ji naopak začleňuje civilní právo a navazující judikatorní závěry soudů, které na podporu své argumentace žalobce označil. Rovněž některé hmotněprávní daňové předpisy (zákon o daních z příjmů, zákon o dani silniční) přiznávají organizační složce pozici, která jde nad rámec jejího procesního postavení, přičemž ji v některých případech staví do pozice daňového subjektu, osoby zúčastněné na správě daní. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, čj. 8 Afs 179/2015 - 47, dle nichž *„v daňovém právu není neobvyklé, že jako osoby zúčastněné na řízení (daňové subjekty) vystupují*

subjekty, které nemají právní subjektivitu v pravém slova smyslu (např. stále provozovny zahraničních daňových rezidentů či plátcovy pokladny)“.

39. Městský soud v Praze vycházel z toho, kdo byl v nyní posuzované věci zamýšleným příjemcem Prvostupňového rozhodnutí a Napadeného rozhodnutí, přičemž zohlednil, že náležitosti rozhodnutí dle daňového řádu jsou uvedeny v § 102 odst. 1 daňového řádu. Jednou ze základních náležitostí rozhodnutí, mezi které se řadí i rozhodnutí o zřízení zástavního práva, je přitom zcela jistě i označení příjemce takového rozhodnutí ve smyslu písm. c) naposledy uvedeného ustanovení. Právníckou osobu je nutno označit prostřednictvím uvedené jejího obchodního jména, právní formy, sídla a daňového identifikačního čísla.
40. Dle zdejšího soudu je v nyní posuzované věci zřejmé, že daňovým subjektem a tedy příjemcem rozhodnutí daňových orgánů byla vždy zahraniční osoba, nikoli její odštěpný závod. Jako příjemce rozhodnutí musela být tedy označena společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, a to včetně nezbytných údajů, které slouží k její identifikaci.
41. Městský soud v Praze přitom ze správního spisu zjistil, že v záhlaví Prvostupňového rozhodnutí i v záhlaví Napadeného rozhodnutí byl příjemce označen přesným názvem, resp. obchodním jménem a adresou sídla ve Spolkové republice Německo. Teprve po této identifikaci následuje v záhlaví označení organizační složky, jejímž prostřednictvím zahraniční osoba působí v České republice. Z uvedeného doplňujícího údaje přitom nelze podle přesvědčení zdejšího soudu dovodit, že by orgány Finanční správy ČR za daňový subjekt považovaly toliko organizační složku. Následuje-li v Prvostupňovém rozhodnutí po slovech „daňový subjekt“ označení zahraniční osoby, nezavdává to podle zdejšího soudu jakoukoli pochybnost, že je za daňový subjekt považována právě tato osoba, a to i tehdy, je-li toto označení následně níže doplněno o identifikaci organizační složky.
42. Městský soud v Praze tak nemohl se žalobcem souhlasit v tom, že by byla rozhodnutí vydaná daňovými orgány v této věci nicotná, resp. že by byla z popsanych důvodů zatížena vadou nezákonnosti jen proto, že orgány Finanční správy ČR ve svých rozhodnutích tento doplňující údaj týkající se organizační složky uvedly. Tento doplňující údaj totiž ve světle shora reprodukovanych judikatorních závěrů nijak nesnižuje jednoznačnost identifikace příjemce rozhodnutí. Městský soud v Praze v daném případě nepochyboval, že orgány Finanční správy ČR řádně komunikovaly se zahraniční osobou a Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí byla vydána právě ve vztahu k zahraniční osobě.
43. Obdobně výše uvedené platí i k žalobcem tvrzeným okolnostem stran registrace k dani, když z Rozhodnutí o registraci, konkrétně již z označení uvedeném v záhlaví tohoto rozhodnutí, je dle přesvědčení zdejšího soudu zřejmé, že jeho příjemcem byla zahraniční osoba, nikoli odštěpný závod. Jako daňový subjekt je tedy evidována zahraniční osoba, které náleží DIČ. Městský soud v Praze se přitom ztotožňuje s žalovaným v tom, že nesprávně uvedené sídlo zahraniční osoby nemá v dané věci za následek nezákonnost rozhodnutí. Nadto je nutné uvést, že pokud žalobce shledal nějaké vady rozhodnutí vydaného v řízení o registraci, měl možnost proti rozhodnutí podat odvolání, a pokud by mu nebylo vyhověno, mohl se domáhat přezkoumání rozhodnutí soudem. Pokud tak neučinil, nemůže usilovat o zhojení nedostatku v nyní probíhajícím řízení.
44. Dle městského soudu nelze ani z jiných rozhodnutí, která žalobce uvádí na podporu své námítky a která jsou součástí spisového materiálu, toliko z toho důvodu, kdo je

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v rozhodnutí uveden jako vlastník nemovitostí, dovodit, že by žalovaný považoval za daňový subjekt odštěpný závod. Vlastnické právo je zapisováno v souladu s listinami založenými ve sbírce, jinými slovy katastrální úřady povolují vklady na základě podaných návrhů a předložených listin. Pokud žalovaný následně vycházel z těchto údajů v katastru nemovitostí a tyto převzal ve vztahu k vlastnictví do svých rozhodnutí, resp. do návrhů na vklad, neznámá to ještě, že by pro své účely za daňový subjekt považoval odštěpný závod. Uvedený závěr pak platí zvláště tehdy, když správce daně jako příjemce rozhodnutí v souladu s dříve uvedeným výslovně označil zahraniční osobu. Namítá-li žalobce nejasnost či chybu ohledně vlastnictví nemovitostí v katastru nemovitostí, zdejší soud poukazuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, čj. 9 As 242/2015 - 55, ve kterém Nejvyšší správní soud přímo žalobci (jenž byl účastníkem řízení v dané věci) uvedl, jakým způsobem má postupovat, pokud usiluje o uvedení zahraniční osoby v katastru nemovitostí, jakožto vlastníka nemovitostí.

45. Městský soud v Praze pak pro úplnost podotýká, že žalobcem uvedený odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, čj. 3 As 25/2013 - 46, není pro účely posuzované věci případný, neboť se týká věci, v níž se namísto nedostatku označení příjemce rozhodnutí jednalo o situaci, kdy byla příjemcem fyzická osoba, která zemřela.
46. S ohledem na vše výše uvedené proto nemohl zdejší soud žalobci přisvědčit v jeho přesvědčení stran nicotnosti, popř. nezákonnosti Prvostupňového rozhodnutí, resp. Napadeného rozhodnutí.
47. Lze shrnout, že jakkoli správce daně i žalovaný označovali daňový subjekt nejen prostřednictvím označení zahraniční osoby, ale i doplňujícím údajem stran organizační složky, jejímž prostřednictvím na území České republiky zahraniční osoba podniká, zdejší soud nepochyboval, že finanční orgány označily za příjemce rozhodnutí toho, komu je rozhodnutím ukládána povinnost nebo přiznáváno právo, a to zcela v souladu s § 101 odst. 3 a § 102 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Uvedení doplňujícího údaje týkajícího se organizační složky v rámci označení příjemce rozhodnutí nemohlo způsobit, i s ohledem na shora rekapitulovaná judikatorní východiska, jejich nicotnost.
48. Městský soud v Praze přitom pro úplnost podotýká, že obsahově shodným námitkám, kterými žalobce poukazoval na obdobné jím tvrzené vady zajišťovacího příkazu, který byl podkladem pro vydání Prvostupňového rozhodnutí, zdejší soud ze shodných důvodů nevyhověl již ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2017, čj. 3 Af 12/2015 - 106. Kasační stížnost žalobce proti naposledy uvedenému rozhodnutí přitom byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2018, čj. 9 Afs 69/2017 - 74.
49. V rámci **druhého okruhu žalobních bodů** žalobce namítal, že v Rozhodnutí o zřízení zástavního práva není uvedeno, kdo je dlužníkem – zda zahraniční osoba či odštěpný závod. Žalovaný podle žalobce směšuje i pojmy jako daňový subjekt, daňový dlužník a vlastník předmětných nemovitostí, což činí rozhodnutí rozporným, nepřezkoumatelným a nepřípustným mít vůči příslušnému subjektu jakýchkoli právních účinků.
50. K neurčitosti, resp. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zdejší soud poznamenává, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze přitom podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74). Dle městského soudu však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.

51. S ohledem na shora popsané závěry vyslovené k žalobním námitkám vzneseným žalobcem v rámci prvního okruhu žalobních bodů se zdejší soud neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že by předmětné rozhodnutí bylo neurčité či dokonce nepřezkoumatelné. Jak bylo vysvětleno výše, daňovým subjektem a tedy příjemcem rozhodnutí daňových orgánů byla vždy zahraniční osoba, nikoli její odštěpný závod. V Prvostupňovém rozhodnutí výslovně následuje po slovech „daňový subjekt“ přesné označení zahraniční osoby, což dle přesvědčení soudu nezavdává jakoukoli rozumnou pochybnost, že je za daňový subjekt a potažmo dlužníka považována právě tato osoba. Uvedené závěry pak platí s ohledem na shora popsané závěry i tehdy, je-li toto označení následně níže doplněno o identifikaci organizační složky.
52. Ani tuto námitku tedy zdejší soud nemohl shledat z vyložených důvodů opodstatněnou.
53. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce namítal, že jelikož je nejasné, kdo je vlastníkem nemovitostí, nelze k nim do doby vyjasnění vlastnictví zřídit zástavní právo. Pokud je navíc vlastník odlišný od daňového subjektu, podléhá podle žalobce zřízení zástavního práva režimu dle § 170 odst. 3 daňového řádu.
54. Městský soud v Praze především podotýká, že mezi účastníky není sporným, že s ohledem na nedostatek subjektivity odštěpného závodu tento nemůže být vlastníkem nemovitostí. Tím může být toliko zahraniční osoba, což ovšem nekoresponduje s údaji uvedenými v katastru nemovitostí. Příslušný katastrální úřad totiž v řízení vycházel a vlastnické právo zapsal na základě jemu v minulosti předložených listin (kupních smluv) a jejich obsahu, jak je blíže popsáno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, čj. 9 As 242/2015 - 55, na jehož odůvodnění zdejší soud na tomto místě pro větší stručnost odkazuje.
55. Za daného stavu věcí tak podle přesvědčení zdejšího soudu orgánům Finanční správy ČR nezbývalo nic jiného, než aby postupovaly zvoleným způsobem, tj. v rámci rozhodnutí vycházely ze zapsaných údajů v katastru nemovitostí, neboť v opačném případě by zde existoval nesoulad s původními listinami, resp. dosavadními údaji v katastru (nejednalo se tedy o přepjatý formalismus). Dle zdejšího soudu je na zahraniční osobě, pokud se domnívá, že došlo v minulosti k omylu při povolení vkladu do katastru nemovitostí, aby toto vhodnou právní cestou řešila, neboť správci daně ani žalovanému takové oprávnění nepřísluší.
56. Jelikož však příjemcem rozhodnutí byla zahraniční osoba, jak bylo vysvětleno výše, zdejší soud nemá za to, že by nebyly dodrženy náležitosti dle § 102 odst. 1 písm. c) daňového řádu.
57. S ohledem na nedostatek subjektivity a z toho vyplývající nemožnost vlastnictví organizační složky se pak za této situace nelze dle názoru soudu domáhat uplatnění režimu dle § 170 odst. 3 daňového řádu a vyžadovat předchozí písemný souhlas vlastníka, odlišného od daňového subjektu, není-li organizační složka nadána subjektivitou.

58. Městský soud v Praze se proto z popsaných důvodů neztotožnil ani s touto námitkou.
59. Zdejší soud pak nepřisvědčil ani **čtvrtému okruhu žalobních bodů**, kde žalobce namítal, že nemohlo dojít k platnému vzniku zástavního práva, neboť toto vzniká doručením rozhodnutí o jeho zřízení, přičemž mělo být doručováno též zahraniční osobě, což se podle žalobce nestalo.
60. Zdejší soud připomíná, že podle § 170 odst. 4 daňového řádu platí, že *„zástavní právo vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva daňovému subjektu nebo osobě podle odstavce 3. Zástavní právo k nemovité věci evidované v katastru nemovitostí, jakož i k dalšímu majetku, o kterém jsou vedeny veřejné registry, vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva příslušnému katastrálnímu úřadu, popřípadě tomu, kdo vede veřejný registr“*.
61. Dle zdejšího soudu je tak již z uvedeného ustanovení, které představuje zvláštní právní úpravu k obecné úpravě v občanském zákoníku, zřejmé, k jakému okamžiku zástavní právo k nemovité věci vzniká.
62. Oproti movitým věcem je tak v případě nemovitých věcí pro vznik zástavního práva rozhodný okamžik doručení katastrálnímu úřadu. Městský soud v Praze přitom ze spisového materiálu ověřil, že Prvostupňové rozhodnutí bylo dne 7. 1. 2015 doručeno příslušnému katastrálnímu úřadu a k tomuto okamžiku tedy v souladu s § 170 odst. 4 daňového řádu zástavní právo platně vzniklo.
63. Pro úplnost pak zdejší soud dodává, že obsah správního spisu jednoznačně potvrzuje tvrzení žalovaného, že předmětné rozhodnutí bylo řádně doručeno rovněž právnímu zástupci zahraniční osoby, který ji zastupoval na základě plné moci uplatněné u správce daně.
64. Pod **pátým žalobním bodem** žalobce namítal, že správce daně nebyl věcně a místně příslušný k vydání Prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkázal na § 11 zákona o Finanční správě s tím, že dle jeho názoru je příslušným Finanční úřad pro hl. m. Prahu podle § 12 téhož zákona.
65. Městský soud v Praze podotýká, že podle § 11 odst. 1 zákona o Finanční správě platí, že *„Specializovaný finanční úřad je příslušným pro vybrané subjekty; tím není dotčena příslušnost u poplatků, jejichž předmětem je zpoplatnění úkonu“*. Podle § 11 odst. 2 písm. a) tohoto zákona pak platí, že *„vybraným subjektem se pro účely tohoto zákona rozumí právnická osoba založená za účelem podnikání, která dosáhla obrátu více než 2 000 000 000 Kč“*.
66. Městský soud v Praze přitom ve své rozhodovací praxi v řízeních týkajících se žalobce opakovaně dovodil, že zahraniční osoba může spadat do okruhu osobní působnosti správce daně právě coby vybraný subjekt dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o Finanční správě, neboť toto ustanovení z okruhu osobní působnosti nikterak nevylučuje osoby, které nemají sídlo na území České republiky. Uvedené závěry byly vysloveny např. v již shora zmiňovaném rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2017, čj. 3 Af 12/2015 - 106. Jak bylo uvedeno výše, kasační stížnost žalobce proti naposledy uvedenému rozhodnutí přitom byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2018, čj. 9 Afs 69/2017 - 74.
67. Za situace, kdy žalobce nenamítá, že by zahraniční osoba podmínky výše obrátu a založení za účelem podnikání v rozhodné době nesplňovala, přičemž ani zdejší soud o jejich naplnění nemá pochybnosti, tedy předmětná námitka nemůže podle přesvědčení zdejšího soudu obstát. Na uvedeném závěru přitom ničeho nemůže změnit ani skutečnost, že zákon

v témže ustanovení uvádí u subjektů jako investiční fond nebo banka výslovně i variantu těchto subjektů s přívlastkem „zahraniční“. Zatímco totiž v případě bank a investičních fondů závisí kritérium příslušnosti na prosté právní povaze subjektu, resp. předmětu jeho podnikání (banka, pojišťovna, investiční fond), pod písmenem a) uvedeného ustanovení zákonodárce zařadil do okruhu osobní působnosti zcela obecně jakoukoli podnikající právnickou osobu identifikovanou toliko prostřednictvím výše obrátu. Městský soud v Praze v tomto ohledu doplňuje, že Specializovaný finanční úřad je zaměřen právě na agendu specifických subjektů, s nímž se pojí i vyšší náročnost výkonu správy daní. To se s ohledem na mezinárodní prvek nepochybně týká i zahraničních daňových subjektů. Výklad, který by ve svém důsledku znamenal, že správu daní velkých zahraničních daňových subjektů mají na starosti běžné finanční úřady (Finanční úřad pro hl. m. Praha), by popíral účel zřízení Specializovaného finančního úřadu.

68. Městský soud v Praze nepřisvědčil konečně ani námitkám vzneseným v rámci **šestého okruhu žalobních bodů**, jimiž žalobce poukazoval na to, že Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí bylo pravděpodobně podepsáno osobou neoprávněnou. V této souvislosti žalobce odkazoval na organizační řád a strukturu Finanční správy ČR. Žalobce považoval předmětná rozhodnutí za nezákonná či dokonce nicotná, případně podle jeho přesvědčení došlo k porušení procesních předpisů, neboť žalovaný měl provádět v odvolacím řízení dokazování spočívající v doplnění důkazů o příslušný podpisový řád, s nímž však daňový subjekt v rozporu s § 115 odst. 2 daňového řádu neseznámil.
69. Zdejší soud především konstatuje, že v případě ověření podpisového oprávnění dle příslušných vnitřních předpisů orgánů Finanční správy ČR, tj. v případě ověření skutečnosti, zda bylo v rámci správy daní jednáno k tomu oprávněnou úřední osobou, se nejedná o provádění nových důkazů ve smyslu § 115 daňového řádu, jak se žalobce domníval, ale toliko o prověření skutečnosti, že podepsaná osoba je oprávněná rozhodnutí podepsat. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 7 Afs 156/2016 - 59, v němž Nejvyšší správní soud uzavřel, že *„žalovaný není povinen stěžovatele prokazovat své vnitřní uspořádání. V souladu s § 12 odst. 4 daňového řádu je pouze povinen sdělit osobě zúčastněné na správě daní k její žádosti, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou“*.
70. Městský soud v Praze v posuzovaném případě neshledal, že by u Prvostupňového rozhodnutí nebyly splněny náležitosti uvedené v § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu, podle něhož rozhodnutí obsahují podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka. Městský soud v Praze ze spisu zjistil, že Prvostupňové rozhodnutí obsahuje elektronický podpis Mgr. R. S. s uvedením její funkce, přičemž oprávněnost podpisu vedoucí oddělení správy daňových pohledávek vyplývá z čl. 22 odst. 5 písm. f) Podpisového řádu Specializovaného úřadu a jeho územních pracovišť, účinného ke dni vydání Prvostupňového rozhodnutí. Dle naposledy uvedeného ustanovení vedoucí oddělení správy daňových pohledávek v rámci své působnosti podepisuje rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Podepisování Rozhodnutí o zřízení zástavního práva tedy bylo zcela v kompetenci výše uvedeného pracovníka.
71. Námitkou, že Napadené rozhodnutí podepsala úřední osoba, která nebyla oprávněná k jeho podepsání (Mgr. M. P., MBA, ředitel Sekce daňového procesu a majetkových daní Odvolacího finančního ředitelství), se zdejší soud zabýval rovněž v právně i skutkově obdobných věcech žalobce vedených zdejším soudem pod sp. zn. 6 Af 40/2015, resp. sp. zn. 5 Af 34/2015. Neshledal je přitom důvodnými s tím, že podpisové oprávnění uvedené

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

úřední osoby plynulo z čl. 10 odst. 1 Podpisového řádu OFŘ, upravujícího podpisové oprávnění ředitele sekce žalovaného. Podpisový řád je přitom součástí spisu vedeného zdejší soudem pod sp. zn. 5 Af 34/2015. Městský soud v Praze v tomto ohledu pro větší stručnost poukazuje na závěry vyslovené ve svých rozsudcích ze dne 24. 1. 2018, čj. 5 Af 34/2015 - 56, resp. ze dne 20. 3. 2018, čj. 6 Af 40/2015 - 37, a uzavírá, že ani této dílčí žalobní námitce nemohl z tam popsanych důvodů vyhovět.

72. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
73. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. června 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu